

KIO KAN

J.D.

ROBB

ZNÁM TVOU
MINULOST

edice
KLO *KAN*

Copyright © 2019 by Nora Roberts
Translation © Zdík Dušek, 2020
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu VENDETTA IN DEATH
vydaného nakladatelstvím St. Martin's Press
přeložil Zdík Dušek
Redakční úprava Helena Škodová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2021
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-407-6

*Magickému Griffinovi,
nejnovějšímu světlu a lásce v mém životě,
který při psaní této knihy přišel na svět
a strávil nějaký čas v mém náručí.*

*Nevzdychajte, dámy, nevzdychajte,
muži byli vždycky podvodníci.*

William Shakespeare

*Spravedlnost bez síly je bezmocná;
síla bez spravedlnosti je tyranská.*

Blaise Pascal

Kapitola 1

Zasloužil si smrt.

Téměř rok pátrala, studovala a plánovala kdo, kdy, jak a proč, a vybrala Nigela B. McEnroye – ten se stane prvním.

Bylo mu čtyřicet tři, byl jedenáct let ženatý a měl dvě děti – dcery ve věku devět a šest. Během osmnácti let vybudoval se dvěma společníky vlastní firmu na vyhledávání lidských zdrojů. Dokonalé umístění a jako výkonný ředitel dohlížel na nábor na planetě i mimo ni.

Ústředí si ponechával v Londýně, nicméně hodně cestoval. Dokonalé umístění mělo kanceláře v New Yorku, Východním Washingtonu, Tokiu, Madridu, Sydney, Novém L. A., Dubaji, Hongkongu, Vegas II a nedávno otevřelo pobočku i na Olympu.

Žil si dobře, často pořádal večírky a získal si pověst člověka, který dokáže určit, co přesně klient potřebuje, a sehnat mu perfektního pracovníka.

V zaměstnání byl Nigel B. McEnroy svědomitý, zodpovědný, pilný a měl vysokou pracovní morálku.

To mu nicméně nebránilo v tom, aby se v soukromém životě stal lhářem, podvodníkem, cizoložníkem a sériovým násilníkem.

Ten muž byl nepochybně dobytek a dozrál čas na jeho porážku. Těšila se na to – měla pocit, že si vybrala svůj první cíl velice dobře.

Rád zahýbal se zrzkami, které měly velké poprsí a – obvykle – dosáhly nižšího postavení než on. Pokud nelovil ve vodách vlastní společnosti, vydával se do luxusních klubů.

A kdyby už to nebylo dost zlé, uvážíme-li jeho manželku a dvě děti, obvykle přidával do drinku zvolené kořisti drogu, aby si zajistil její spolupráci a kapitulaci.

Snad ještě horší bylo, že přinejmenším jednou (ona ale měla podezření, že víckrát) omámil potenciální kandidátku na pracovní místo a pak ji předal jinému muži.

Ta ubohá dívka mu samozřejmě nebyla schopná nic dokázat – sotva si na útok pamatovala a příliš se bála toho parchanta obvinít.

Slyšela tedy dost od ostatních obětí, víc než dost, aby toho hajzla začala studovat, sledovat a pozorovat v akci. Dvakrát zdokumentovala jeho rutinní postup při znásilňování.

Konečně měla shromážděné všechny podklady a ještě naposled se na sebe dlouze zadívala do vysokého zrcadla ve své dílně.

Měla dlouhé vlasy, vlnité a vyzývavě červené, oči zvýrazněné zelenými stíny a byla pečlivě nalíčená. Použila rtěnku ve stejné barvě jako vlasy.

Předtím nějakou dobu pracovala na svém obličejí, aby to vypadalo, že má nepatrně zvednutou špičku nosu a lehce zašpičatělou bradu. Falešná ňadra působila naprosto reálně – a byla taková i na dotek. Za peníze seženete cokoliv. Na závěr si ještě trochu vycpala pozadí a přidala velice jemný zlatavý odstín pleti, jako kdyby byla opálená.

Šaty, které si vybrala, zelené jako její oči a splývavé jako voda, jí padly jako druhá kůže. Vysoké podpatky třpytivě stříbrných střevíčků se silnou podrážkou jí dodávaly na výšce.

Ten darebák Nigel měřil sto třiaosmdesát centimetrů a ona v botách dosahovala sto sedmdesáti osmi. Hodila se k němu.

Vypadala vznešeně, sebevědomě a sexy.

S parukou a tělesnými i obličejovými vylepšeními by ji nepoznala ani vlastní matka.

Ještě jednou se zatočila před zrcadlem a načechrala si paruku. „Zapni se, Wilforde.“

Android, navržený tak, aby vypadal jako běloch po šedesátce, s elegantním knírem a hustými vlasy, otevřel modré oči. „Ano, madam?“

Naprogramovala mu snobský britský přízvuk a dala mu modrý oblek, naškrobenou bílou košili a černou kravatu.

„Předjed' s vozem,“ pokynula. „Odvezeš mě do klubu Tohle místo, tam zaparkuješ a budeš čekat na další pokyny.“

„Jak si přejete, madam.“

„Použij výtah. Odemkla jsem ho.“

Zatímco plnil její instrukce, zkontrolovala obsah kabelky a přešla k monitorům.

Její babička díkybohu klidně spala pod dohledem zdravotního androida. Drahá, předrahá babička prospí celou noc – s pomocí sedativa, které jí přidala do sklenky brandy, již babička každý večer pila.

„Brzy se vrátím.“ Poslala k monitoru vzdušný polibek a vyjela výtahem do přízemí nádherného starého domu, který zbožňovala skoro tak jako babičku.

Pečlivě výtah zase zablokovala, s uspokojujícím klapotem podpatků se přesunula do okázalé vstupní haly, vyšla do studené dubnové noci a zamkla vchodové dveře.

Mírně se zachvěla – chladem i očekáváním, ale Wilford už jí držel otevřené dveře auta.

Nastoupila a přehodila si nohu přes nohu. *Jedenáctý duben 2061*, pomyslela si. Den, kdy povstala Lady Spravedlnost.

Nigel byl na lovu a těšil se, že oslaví dlouhý a úspěšný pracovní den. Manželka a dcery si užívaly jarní prázdniny v tropech a on měl celý týden sám pro sebe – nemusel si vymýšlet výmluvy o práci dlouho do večera, když se chtěl trochu povyrazit.

Klub s názvem Tohle místo měl rád, protože byl diskrétní (žádné kamery), měl kóje pro VIP zákazníky – oddělené zástěnamí od obyčejné lůžky – a nabízel vynikající martini a hudbu. A ano, chodily sem velice atraktivní ženy, které taky hledaly povyražení.

Samozřejmě si zarezervoval VIP kóji, ale během první hodiny se pohyboval po třpytivě stříbrných místnostech, rozhlížel se po pulsujících světlech na tanečním parketu a jezdil eskalátory po všech třech podlažích klubu.

Tuto část večera považoval za lov a velice si ji užíval.

Včera večer zaskóroval nadměru dobře: dvě blondýny se s ním na několik hodin podělily o svoje přednosti v jeho newyorském bytě.

Předpokládal, že by mohl jednu z nich – nebo obě – pozvat na druhé kolo, ale chtěl někoho čerstvého. V každém případě jako vždy vymazal jejich kontaktní informace.

Věděl, že vypadá skvěle – měl na sobě černé kalhoty, pásek s cvočky, světle modrý svetr, který odpovídal odstínu jeho očí, a elegantní náramkový počítač, jenž každému, kdo měl pro takové věci oko, prozrazoval, jak je bohatý.

Mohl by si zaplatit prvotřídní licencovanou společnici – a taky to dělal, pokud ho tlačil čas. Ale dával přednost lovu.

Momentálně sledoval rusovlásku, která se vlnivě pohybovala na parketu. Připouštěl, že je ve srovnání s jeho obvyklou kořistí trochu mladá a vlasy – krátké, vyčesané do hrotů – nevypadaly tak kultivovaně.

Ale ty pohyby.

Nespouštěl z ní oči a začal obcházet taneční parket, aby našel vhodnou příležitost, když tu...

Někdo do něj zezadu zlehka vrazil. Ohlédl se a uslyšel chraplavé „*Excusez-moi.*“

Ten hlas, mírný francouzský přízvuk i hrdelní vrnění ho přiměly, aby se otočil úplně.

Zapomněl na vlnící se tanečnici.

„*Pas de quoi.*“ Vzal tu ženu za ruku, zvedl si ji ke rtům a dočkal se odměny v podobě smyslného úsměvu.

Nechával její ruku ve své – žena nic nenamítala. „*Êtes-vous ici seule?*“

„*Ah, oui,*“ odpověděla tónem, který si vyložil jako jasné pozvání. „*Et vous?*“

Otočil jí ruku a jemně se dotkl rty vnitřní strany jejího zápěstí. Přешel do angličtiny. „Doufám, že už ne.“

„Jste Angličan? Mluvíte velice dobře francouzsky.“

„Doufám, že mi dovolíte, abych vám koupil drink, a můžeme mluvit jazykem podle vašeho výběru.“

Přejela si volnou rukou po nádherných vlasech a naklonila hlavu ke straně. „To by se mi líbilo.“

Pomyslel si: *Zásah* a odvedl ji davem lidí kolem stolů a barů ke své kóji.

„Snad vám to nevadí. Dávám přednost soukromí.“

Za závěsem čekal luxusní černý půlkruh s polštářky se stříbrným lemováním. Žena se posadila, přehodila si jednu krásnou nohu přes druhou a nepatrně se zaklonila. V přesně správné míře.

„Mám ráda soukromí,“ řekla. „Závěsy, přes které vidíme ven, ale nikdo nevidí dovnitř. Je to... vzrušující, že?“

„To ano.“ Posadil se vedle ní a zvažoval správné načasování. Usoudil, že by neměl postupovat příliš rychle. Tahle zelenooká krasavice vypadala kultivovaně, bude očekávat jemný přístup. „Co máte ráda?“

„Mnoho věcí.“

Pocítil mravenčení v rozkroku, ale jen se zasmál. „To já taky. Ale myslím tím, jaké pítí.“

„Martini s vodkou, velice suché, s dvěma olivami. Dávám přednost Romanov Five.“

„Jako já.“

„Á, našli jsme něco společného.“

„První věc z mnoha.“ Objednal na počítačovém menu a přejel po ní pohledem. Užíval si pohyb za tenkým, jednosměrně průhledným závěsem i tep hudby. To vzrušení.

„Jsem Nigel...“

Dotkla se prstem jeho rtů. „Jen křestní jména, *ça va*? Zachevejme nějaké tajemství. Solange.“

„Solange,“ zopakoval. „Co vás přivádí do New Yorku?“

„Kdybych vám to řekla, přišli bychom o tajemství. Řekněme tedy, že možná tahle chvíle. Užívám si New York díky mnoha zde nabízeným potěšením a jeho...“ Zdálo se, že hledá správné slovo. „Ach ano, anonymitě. A co si užíváte vy, Nigeli?“

„Tenhle okamžik.“

Zasmála se a pohodila hlavou. „V tom případě bychom si ho měli vychutnat, i chvíle, které nás čekají. Dnes večer jsem

přišla, abych... odhodila – ano, abych odhodila za hlavu den i věci, které je potřebné a nutné vykonávat. Abych místo nich dělala to, co mě těší. Noc jen pro mě, chápete?“

„Ano. Pro mě platí totéž. To je další věc, kterou máme společnou.“

„Takže...“ Otevřela kabelku a vytáhla z ní malé zrcátko. „Dnes večer jsme bytosti žijící přítomným okamžikem. Společně.“

Začal se k ní naklánět, ale na servírovacích dvířkách zablikalo světlo a otevřela se.

„Měli bychom si na tuhle chvíli připít.“

Když se otáčel pro sklenice s martini, upustila kabelku na zem. Postavil drinky a sklonil se pro kabelku.

Tehdy mu vylila do pití obsah lahvičky.

„*Merci.*“ Vzala si od něj kabelku, vrátila do ní zrcátko, přijala sklenku a zlehka si s ním přitukla. „Na tuhle chvíli,“ řekla.

„A na mnohá potěšení.“

Její oči nad okrajem sklenky se zaleskly. „Povězte mi o některém z mnoha potěšení, která hledáte.“

„Krásnou ženu, která chce to, co já.“

Sledovala ho, jak pije, položila mu dlaň na stehno a škádlivě mu přešla prsty k vyboulenému rozkroku. „Ale jak můžete hledat to, co jste našel?“ Když se k ní předklonil, položila mu ruku na hrud. „*Mais non.* Nejdřív si připiijeme na tenhle okamžik a na potěšení, která nás čekají. Vidíte je přes závěs, jak se pohybují a dotýkají, jako při erotickém rituálu, že? Někteří ho možná dovedou do konce, jiní ne. A my, my tu můžeme dělat, co se nám zlíbí, aniž by nás ostatní viděli.“

„Vzrušující,“ vydechl. Cítil, že se mu nepatrně zatočila hlava.

„Dopijte ten drink a pojdte se mnou. Znáám místo, které je ještě lepší. Místo mnoha potěšení.“

Dychtivě dopil martini a vzal ji za ruku, kterou mu podala, když vstala. „Mám blízko odtud byt,“ začal.

„Znáám lepší místo,“ zopakovala.

Měl dojem, jako kdyby se pohyboval stříbřitou mlhou, a vůbec si nevšiml, jak se žena dotýká náramkového počítače,

aby dala signál svému androidovi. Sotva slyšel hudbu, když ho odváděla do přízemí a ven do noci.

Postrčila ho do vozu a on jí uvnitř hmátl po nadrech a pokusil se vyhledat svými ústy její rty.

Měl pocit, že slyší, jak změněným hlasem říká: „Rovnou domů, Wilforde,“ ale sám se topil v ní a očekávaných rozkoších.

A ve tmě.

Probudil se s tepající bolestí hlavy a palčivě suchým hrdlem. Když se pokusil pohnout, svaly odmítly poslušnost. Se zamrknáním otevřel bolavé oči a trhl sebou, když se mu do nich zabodlo ostré světlo.

Uviděl velkou místnost s pulty, monitory, obrazovkami a obrovským pracovním stolem. Nic z toho nedávalo smysl.

Trvalo mu téměř minutu, než se probral dost na to, aby pochopil, že je nahý a ruce má připoutané nad hlavou k řetězu zavěšenému od stropu. Nohama se sotva dotýkal země.

Unesli ho? Zdrogovali? Pokusil se zazmítat, ale bolelo to.

Ne, ne, ten klub. Šel do klubu. Ta Francouzka. Solange. Vzpomínal si na ni, ale všechno bylo jako v mlze, a když se snažil soustředit, bolest hlavy se ještě zvýšila.

Žádná okna, pomyslel si a po těle mu vyrazil studený pot. Viděl schody, které vedly někam nahoru, a když zaklonil hlavu, zahlédl nad nimi dveře.

Pokusil se zavolat o pomoc, ale jen zachraptěl.

Potěšení – na to si vzpomínal. Mluvili o potěšeních a ona...

Něco se za ním pohnulo a on ucítil děsivou, šokující bolest. Nové zachraptění přešlo ve skřek.

Vstoupila mu do zorného pole.

Ne ta Francouzka.

Co to bylo za ženu, která se na něj usmívala zpod stříbrné masky, s tmavými vlasy se stříbrnými konečky rámuujícími obličej a s postavou oblečenou v černé?

Měla na sobě stříbrné kozačky a něco jako – dobrý bože – náprsní krunýř z černé kůže se stříbrnými písmeny LS.

„Kdo jste? Co chcete?“

„Chci svou chvíli mnoha potěšení.“

Do děsu mu pronikla nepatrná úleva. „Solange? Ne...“

„Vypadám snad jako Solange?“ S úšklebkem se ho dotkla elektrickým bičem pouhé dva centimetry nad penisem. Celé tělo mu zkroutila křeč. „Jsem Lady Spravedlnost, ty cizoložný hajzle. A, Nigeli B. McEnroyi, nastal čas zúčtování.“

„Přestaňte, počkejte, nedělejte to. Můžu vám zaplatit, cokoliv chcete.“

„Ach, věř mi, že zaplatíš. Za svou manželku.“ Pleskla ho elektrickým bičem přes břicho. „Za svoje dcery.“ Přes hrudník. „Za každou ženu, kterou jsi znásilnil.“ Přes hýždě.

Od zdí se odrážel jeho jekot. „Ne, ne, ne. Nikoho jsem neznásilnil. Dopouštíte se hrozné chyby.“

„Opravdu? Opravdu, Nigeli?“ Ušetřila mu další elektrický šok, tentokrát do varlat, a pomyslela si, že by nejvyšší tóny jeho nynějšího výkřiku nejspíš slyšeli jen psi.

Pokaždé, když pronesla jméno jedné z jeho obětí, dala mu elektrickou ránu.

Chvíli něco nesouvisle blábolil a nakonec ochabl, ale ona byla trpělivá. Dala mu přičichnout k lahvičce, aby ho probrala, a začala znovu.

Škemral – ach, jak škemral – proklínal ji, plakal, křičel a taky se pomohl.

A to všechno pro ni byly okamžiky rozkoše.

„Proč to děláte?“

„Pro všechny ženy, které jsi zradil, ponížil a zneužil. Přiznej se, Nigeli, ke svým zločinům.“

„Nikdy jsem nikomu neublížil!“

Tvrdě ho pleskla elektrickým bičem přes hýždě. Když dokázal znovu promluvit, se vzlykem ze sebe vypravil: „Miluju svou ženu. Miluju ji, ale potřebuju něco víc. Je mi to líto. Byl to jenom sex. Prosím, prosím.“

„Dával jsi těm ženám drogy.“

„To ne... Ano, ano!“ vyvráskl, aby oddálil bolest. „Pokaždé ne, ale je mi to líto. Omlouvám se.“

„Využil jsi svoje postavení k zastrašování a tlačil jsi ženy, které chtěly práci, k sexu.“

„Ne... ano, ano! Mám svoje potřeby. Prosím.“

„Potřeby?“ Zvedla obušek a udeřila ho přes obličej, až mu roztránila lícni kost. „Tvoje potřeby jsou důležitější než jejich svobodná vůle, jejich přání a jejich potřeby? Důležitější než tvoje sliby manželce?“

„Ne, ne. Je mi to líto. Moc líto. Já... potřebuju pomoc. Seženu si ji. Přiznám se. Půjdu do vězení. Udělám, cokoliv řeknete.“

„Oslov mě jménem.“

„Já nevím, kdo jste. Prosím.“

„Řekla jsem ti to!“ Znovu mu uštědřila elektrickou ránu – podle toho, jak jí projížděly křeče, věděla, že se blíží konec. „Jsem Lady Spravedlnost. Oslov mě jménem!“

„Lady Spravedlnost,“ zamumlal, sotva při vědomí.

„A spravedlnosti bude učiněno zadost.“

Měla připravený kbelík i ostří. Přinesla je k němu a postavila mu kbelík mezi nohy.

„Na co to je? Co to děláte? Přiznal jsem se. Je mi to líto. Panebože, panebože, prosím, ne!“

„To je v pořádku, Nigeli.“ Usmála se do jeho uszlzených, hrůzou vytřeštěných očí. „Postarám se o tvoje potřeby. Naposledy.“

Udržela ho naživu, jak dokázala nejdéle, a když bylo po všem, když už jen ochable a němě visel, dlouze vydechla.

„Tak. Spravedlnost byla vykonána.“

Město zaléval úsvit a poručík Eva Dallasová stála nad nahým, zohaveným tělem. Ranní vítr jí čečral krátké vlasy a opíral se do jejího dlouhého koženého kabátu. Četla text vytištěný na cedulce připevněné k místu, kde mrtvý dřív míval pohlavní orgány.

Manželství své nectil pranic,
 podlost jeho nezná hranic.
 Opájel se jměním, mocí,
 bezmocné pod rouškou noci
 znásilňoval pro svou radost,
 teď je ale po něm, a dost.
 LADY SPRAVEDLNOST

Eva zvedla terénní soupravu a otočila se k uniformované strážnici, která dorazila na místo jako první. „Co víte?“

Míšenka s huňatým obočím se postavila do pozoru. „Linka devět set jedenáct přijala hovor ve čtyři třicet osm. Limuzína vysadila ženu, nějakou Tishu Feinsteinovou, na rohu Západní Osmdesáté osmé a Kolumbovy ulice. Feinsteinová uvádí, že po večíрку, kde se se čtrnácti kamarádkami loučila se svobodou, chtěla jít kus cesty pěšky, aby se nadýchala čerstvého vzduchu.

A zatímco se ho nadechovala, ušla tři bloky k Devadesáté první ulici a uviděla na chodníku ležet tělo. Vběhla do budovy – tohle je její dům, poručíku – a probudila snoubence. Clippera Vanceho. Ten vyšel ven, uviděl tělo a oznámil to. Já jsem dorazila s kolegou na místo ve čtyři čtyřicet, zajistili jsme to tu a zavolali jsme dva policejní androidy, aby nám pomohli. Strážník Rigby je v domě se svědky.“

„Dobře. Počkejte tady.“

Eva se zaizolovala, sklonila se k tělu a otevřela terénní soupravu. Přitiskla palec oběti k identifikátoru a přečetla do záznamu:

„Oběť je identifikována jako Nigel B. McEnroy, běloch, čtyřicet tři let, britský občan. Má několik uvedených adres včetně té na Západní Devadesáté první ulici číslo 145, New York City. Ve stejné budově bydlí Tisha Feinsteinová, která objevila tělo.“

Eva oskenovala obličej. „Není divu, že ho nepoznala, i kdyby se s ním potkávala. Těžké pohmožděniny a popáleniny, s největší pravděpodobností od elektřiny, na obličej

i zbytku těla. Hluboké zářezy od pout na obou zápěstích ukazují, že oběť byla během mučení spoutaná a že se zmítala.“

Vytáhla mikrobrýle a pozorně prozkoumala otlaky a podlitiny na zápěstích. „Podle úhlu bych řekla, že měl ruce svázané nad hlavou a že nesly váhu jeho těla. To potvrdí soudní patolog. Má odříznuté genitálie.“

Sklonila se blíž a zvedla spodní okraj vzkazu, aby na ně viděla jasněji. „Žádné viditelné stopy váhání, řezy vypadají skoro chirurgicky. Pachatel může mít lékařské znalosti nebo zkušenosti.“

Vzala do ruky další přístroje. „Čas smrti: tři hodiny dvanáct minut. Příčina smrti: možná ztráta krve po kastraci, možná srdeční příhoda způsobená elektrickými šoky. Možná kombinace obojího.“

Posadila se na paty. „Takže byl spoutaný a mučili a zabili ho jinde – k tomu potřebovali trochu soukromí. Teprve potom ho umístili sem. Nedá se říct, že by ho pohodili, spíš ho tu naaranžovali, v podstatě na jeho vlastním prahu. A s tímhle básnickým vzkazem. Lady Spravedlnost. Někdo byl na tebe pekelně našťvaný, Nigeli.“

Vylovila z terénní soupravy pinzetu a sáčky na důkazy. Když vytáhla první připínáček, uslyšela, jak se po chodníku blíží známý klapot růžových kovbojských kozaček její kolegyně.

Peabodyová ukázala policejním androidům odznak, prošla zátarasu a podívala se na tělo. „Drsná smrt,“ poznamenala.

„To ano.“

Eva si vzpomínala na dobu, ještě docela nedávnou, kdy by Peabodyová vrhla na mrtvolu jediný pohled a zezelenala by. Pár let u oddělení vražd vás zocelí.

„Až sundám tenhle milostný dopis... tak. Peabodyová, zavolejte techniky a tým z márnice. Ať ho označí a zabalí, než lidi v tomhle pěkném, tichém sousedství začnou venčit psy a půjdou se po ránu proběhnout. Strážníku, pomozte mi ho otočit, ať můžu dokončit ohledání na místě.“

Našla desítky popálenin, z nichž mnohé během mučení praskly – na zádech, hýždích, pod koleny i na lýtkách.

„Muselo to nějakou dobu trvat,“ zamumlala. „Nemohli to stihnout narychlo. A co podle vás Lady Spravedlnost udělala s penisem a varlaty?“

Eva vstala a obrátila se ke své kolegyni. Peabodyová měla na sobě růžový kabát s tenkou modrou šálou ozdobenou – panebože! – růžovými kvítky. Tmavé vlasy si stáhla do volného ohonu.

„Svědkové jsou uvnitř. Hlíďte to tady, strážníku. Jaké má Feinsteinová číslo bytu?“

„Šest set tři, madam.“

Eva s Peabodyovou vykročily ke vchodu pěkně zrekonstruovaného, důstojně vyhlížejícího domu z hnědých kamenů, přibližně patnáctipatrového. U dveří nebyl noční vrátný, ale měli tu kvalitní bezpečnostní systém.

Ukázala policejnímu androidovi u vchodu odznak a prošla kolem něj dovnitř.

Vstupní hala vypadala taky důstojně: podlahu tvořila kombinace tmavomodrých a smetanových dlaždic, stěny byly rovněž tmavomodré se smetanovými okraji a na jedné straně místnosti se nacházel diskrétní pult ostrahy – momentálně neobsazený – dvě polstrované lavice a ve vysokých, štíhlých vázách byly čerstvé květiny.

Eva přivolala výtah a obrátila se k Peabodyové.

„Svědkyň se vrací domů z holčíčího mejdanu, vidí McEnroye na chodníku, vběhne dovnitř a vzbudí Vanceho, svého snoubence. Ten vyjde ven, ověří si, že je to pravda, a zavolá na policii. Devět set jedenáctka přijala hovor ve čtyři třicet osm, první strážníci dorazili na místo po dvou minutách. Mrtvý taky bydlel v tomhle domě – nebo tu přinejmenším měl byt. Je to Brit a spolu se společníky vlastní mezinárodní, meziplanetární firmu, která vyhledává talenty. Ženatý, dvě děti.“

„Manželka,“ poznamenala Peabodyová.

„Jo.“ Eva nastoupila do výtahu. „Promluvíme si se svědky a zjistíme, jestli je tady.“

„Manželství své nectil pranic,“ ocitovala Peabodyová. „Jestli to udělala ona, nechala nám v tom vzkazu opravdu velké vodítko.“

„Lidi někdy dělají divné věci, když jsou naštvaní, a Lady Spravedlnost byla pořádně namíchnutá. Ale... pokud ta manželka není úplně pitomá, bude mít zatraceně dobré alibi.“

Eva vystoupila z kabiny a dlouhými kroky se vydala tichou chodbou. Rozhlédla se po bezpečnostních kamerách. „Seženeme si záběry těch kamer z patra oběti, z výtahů, vstupní haly a z vnější strany budovy.“

Zazvonila u čísla 603 a ukázala odznak mladému strážníkovi s růžovými tvářemi, který otevřel. „Můžete jít, strážníku Rigby. Spojte se s ostrahou budovy nebo se správcem. Potřebujeme záběry z kamer na patře oběti, ve výtazích, ve vstupní hale a na vnější straně budovy.“

„V jakém časovém období, madam?“

„Posledních osmačtyřicet hodin, jestli je mají. Pak začněte obcházet sousedy.“

„Ano, madam.“

Nechala ho odejít a přejela pohledem pár, schoulený na dlouhé zelené gelové pohovce.

Žena – krátce před třicítkou – měla dlouhé, zvlněné vlasy měděné barvy. Oči téměř stejného odstínu vykazovaly známky pláče a šoku a obličej měla bledý – smyla si z něj veškerá líčidla, jež jistě použila na svůj večírek.

Měla na sobě prosté šedé bavlněné kalhoty, tričko s dlouhými rukávy a bačkory, a pevně se držela snědého mišence zhruba ve stejném věku.

Podíval se na Evu oduševnělými hnědými očima. „Doufám, že to nepotrvá dlouho. Tisha se potřebuje vyspat.“

„Bojím se zavřít oči. Určitě uvidím...“ Zabořila mu obličej do širokého ramene.

„Vím, že je to obtížné, slečno Feinsteinová, ale pospíšíme si, jak to jenom půjde. Já jsem poručík Dallasová a tohle je detektiv Peabodyová. Jsme z oddělení vražd.“

„Já vím. Bratr mé kamarádky Lydie je polda v Queensu. Skoro jsem zavolala jemu. Na střední jsme spolu tak trochu chodili, ale...“

„Co kdybyste nám pověděla, co se stalo? Začněte tím, kde jste večer byla.“

„Byly jsme všude možně,“ začala Feinsteinová.

„Omlouvám se,“ přerušil ji Vance. „Posadte se, prosím. Dáte si kafe nebo něco?“

„To by bylo skvělé.“ *Aspoň bude mít nějaký úkol*, pomyslela si Eva. „Pro mě bez cukru i mlíka, pro mou kolegyni s mlíkem.“

„Dáš si ještě trochu čaje, miláčku?“

Feinsteinová se usmála. „Díky, Clipe. Nevím, co bych si bez tebe počala.“

„To nikdy nebudeš muset zjišťovat. Za minutku jsem zpátky.“

Vstal a tiše odešel z pokoje. Feinsteinová se obranně schoulila.

„Takže, váš večer?“

„Byly jsme všude možně, jak už jsem řekla. Loučila jsem se se svobodou. Příští pátek máme svatbu. Limuzína mě vyzvedla kolem deváté. Bylo nás čtrnáct a přesouvaly jsme se z klubu do klubu, chápete? Clip má rozlučku zítra večer. Každopádně jsme skončily v pánském kabaretu u Spinnera. Víím, že to zní jako...“

„Zábava s kamarádkami,“ doplnila Peabodyová s úsměvem.

„Byla to zábava.“ Feinsteinové se zalily oči slzami. „Opravdu byla. Některé z nás se přátelíme celou věčnost a jsem první z naší party, kdo se vdává, takže jsme to pojalý ve velkém stylu, hodně jsme toho vypily a skvěle jsme se bavily. Pak nás limuzína začala rozvážet domů. Já jsem byla poslední a nechala jsem si zastavit na rohu. Chtěla jsem se trochu projít na vzduchu. Cítila jsem se tak šťastně, pošetile a dobře. Nechtěla jsem, aby to skončilo. A pak...“

Odmlčela se, když se objevil Vance s hrnky na podnose.

„Clipe.“

„To je dobré, no tak, miláčku. Všechno je v pořádku.“

Postavil podnos a objal ji kolem ramen. Eva si vzala hrnek s černou kávou. Podle vůně hned poznala, že už pila horší. Bůh ví, že pila i lepší, ale tahle celkem ušla.

„Kdybych nechala Shelly – ta řídila –, aby mě vysadila přímo před domem, uviděla by ho jako první ona. Je to hrozné, ale přeju si, aby to tak bylo. Prostě tam ležel. Vteřinu jsem si myslela, že to je nějaký hrozný vtíp, ale pak jsem uviděla... Myslím, že jsem zaječela. Nevím to jistě, ale pak jsem utekla a třásla jsem se tolik, že jsem sotva dokázala protáhnout kartu čtečkou. Vyjela jsem rovnou nahoru za Clipem.“

„Myslel jsem si, že došlo k nějaké nehodě. Skoro nedokázala promluvit. Pak jsem si řekl, no, je docela sjetá a něco se jí zdálo, jenže byla hrozně rozrušená.“ Za řeči ji pořád ochrannářsky objímal kolem ramen a hladil ji prsty po paži. „Hodil jsem na sebe nějaké oblečení a vyšel jsem před dům. A hned jsem viděl, že se jí to nezdálo. Zavolal jsem devět set jedenáctku a přijela policie.“

„Poznali jste oběť?“

„Ne.“ Vance se podíval na Feinsteinovou a ta zavrtěla hlavou.

„Já se ani pořádně nekoukala,“ dodala Feinsteinová. „Vím, že ležel přímo pod lampou, ale nedívala jsem se mu na obličej. Byl celý, já nevím, popálený. Viděla jsem ten vzkaz a že přímo pod ním byl...“

„Toho jsem si taky všiml,“ dodal Vance, když Feinsteinová zmlkla. „Někdo ho vykastroval.“

„Můžu se vás zeptat, jak dlouho bydlíte v tomhle domě?“

„Dva a půl měsíce.“ Feinsteinová vykouzčila náznak úsměvu a vzala Vanceho za ruku. „Chtěli jsme spolu bydlet už před svatbou. Je to naše první společné bydlení.“

Kapitola 2

„Oběť má být úplně nahoře,“ řekla Eva Peabodyové cestou zpátky k výtahu. „Není pravděpodobné, že by ho ti dva znali nebo jeho manželku. Bydlí tu dva měsíce, o osm pater níž a jsou skoro o dvacet let mladší.“

„A tohle je jenom jeden z bytů oběti,“ doplnila Peabodyová. „Takže tu nebyl pořád.“

„Byl tu dost dlouho, aby ho někdo zabil. Půjdeme zjistit, jestli tu je jeho rodina.“

Vyjely nahoru.

„Vrahem je žena, anebo muž, který chce, abychom si to myslely,“ pokračovala Peabodyová. „Jestli se ten vzkaz dá brát vážně, mohla to být žena, se kterou podváděl manželku, nebo kterou znásilnil. Ale... byl to zdravý chlápek a potřebovala byste mít pořádnou páru, abyste ho naložila do auta a zase ho z něj vyložila a pak ho ještě takhle naaranžovala na chodníku. Možná ta žena – jestli to udělala žena – má společníka.“

„To je rozhodně možné. Otláčeniny na zápěstích naznačují, že byl spoutaný s rukama nad hlavou a že ruce nesly přinejmenším část jeho váhy. Do takové polohy ho můžete vytáhnout buď za pomoci svalů, nebo kladkou. Pak ho spustit na pojízdné lůžko a vytlačit ho po rampě do vozu. Není to snadné, ale někdo to měl promyšlené. Rozhodně věděli, kde v New Yorku bydlí a kdy tu bude. A nenašla jsem žádná obranná zranění.“

V nejvyšším patře bylo celkem šest větších bytů. Byt McEnroyových zabíral severovýchodní roh domu a měl široké, dvoukřídlové dveře.

Kamera, čtečka dlaní a karet, slušné zámky.

Eva zazvonila.

McEnroyovi momentálně nepřijímají návštěvy. Prosím, uveďte svoje jméno, důvod návštěvy a kontaktní informace. Děkuji.

Eva zvedla odznak. „Poručík Eva Dallasová, detektiv Delia Peabodyová. Jsme tu v policejní záležitosti. Potřebujeme mluvit s kýmkoliv, kdo tu je.“

Okamžik. Ověřím vaši totožnost.

Eva počkala na oskenování odznaku. Trvalo další minutu, než uslyšela, jak se odemykají zámky.

Levé křídlo dveří se otevřelo a za ním se objevil domácí android. I on, podobně jako celá budova, vypadal důstojně – měl na sobě tmavý oblek a jeho statná postava Evě prozradila, že nejspíš může zároveň sloužit i jako bodyguard. Mluvil s důstojným britským přízvukem a díval se na Evu a Peabodyovou strašidelně nehybnými očima.

„Je mi líto, poručíku, detektive, ale pan McEnroy se ještě nevrátil. Paní McEnroyová a děti jsou na dovolené mimo město a nečekáme je dřív než za pět dní. Mohu vám zatím s něčím pomoci?“

„Jo, mohl bys nám sdělit místo pobytu paní McEnroyové a dát nám na ni kontakt.“

„Omlouvám se, ale tato informace je soukromá.“

„Už není. Pan McEnroy se nevrátí, protože ho právě odvázejí do márnice.“

Viděla, jak nehybné oči zamrkaly. Android zpracovával nečekanou informaci.

„To je krajně politováníhodné.“

„Dá se to tak říct. Jdeme dovnitř.“

„Ano, pojďte, prosím.“

Široká vstupní hala se otvírala do rozlehlého obývacího pokoje. Eva za vysokými okny viděla řeku Hudson, která se stříbrně leskla v ranním světle.

Nad dlouhým, nízkým krbem visela zábavní obrazovka a místnost byla zařízená luxusním nábytkem v tlumených

odstínech modré a zelené barvy. Byly tu zarámované fotografie městských panoramat, několik rodinných snímků se zdobnými rámečky a nikde ani sebemenší náznak nepořádku.

„V kolik hodin pan McEnroy odešel?“

„V devět hodin osmnáct minut večer.“

„Kam šel?“

„To mi není známo.“

„Byl sám?“

„Ano.“

„Co měl na sobě?“

Další mrknutí – android prohledával paměť.

„Černé kalhoty od Vincentiho, světle modrý svetr Box Club z kombinace hedvábí a kašmíru, černé kožené sako od Leonarda, černé kožené mokasíny od Baldwina a jim odpovídající opasek.“

Konkrétní detaily Evě připomněly, že se androidi tu a tam hodí.

„Kdy zbytek rodiny odjel z New Yorku?“

„Předevčírem, v osm hodin ráno. Paní McEnroyovou, dcery a jejich domácí učitelku vyzvedl vůz a odvezl je na letiště. Odtud pokračovaly na Tahiti a jsou ubytovány v letovisku a lázních Jižní moře, v plážové vile Ráj.“

Jo, pomyslela si Eva, *to se opravdu hodí*. „Měl tu po dobu jejich nepřítomnosti pan McEnroy nějaké hosty?“

„To mi není známo. Obvykle se vypínám, když pan McEnroy odchází, a znovu se zapínám, když potřebuje mou pomoc.“

„Nad vchodovými dveřmi je kamera. Potřebuju záznamy.“

„Zajisté. Bezpečnostní centrála je za kuchyní.“

„Zajistěte ty záznamy, Peabodyová. Kontakt na paní McEnroyovou?“

Tentokrát android bez váhání oddrmolil číslo.

„Kolik hodin je na Tahiti?“

Zamrkal. „Na Tahiti je momentálně třicet tři minut po půlnoci.“

„To je pakárna,“ zahučela Eva.

„Nerozumím.“

„Já taky ne. Přijedou sem technici, aby si prošli byt, a elektronikáři si odvezou elektroniku. Jsou tu nějací další androidi, případně služebnictvo?“

„Jsou tu malí úklidoví androidi. Bydlí tu i domácí učitelka, ale jak jsem uvedl, momentálně je na dovolené s paní McEnroyovou. Často sem chodí tajemník pana McEnroye a další podřízení, ale pokud je pan McEnroy zrovna v New Yorku, většinou pracuje ze své kanceláře v Midtown Roarke Tower.“

„Hm. Ozvu se, jestli budu mít další otázky. Co máte, Peabodyová?“ zeptala se Eva, když se vrátila její kolegyně.

„Odešel v čase, který uvedl ten android, a měl na sobě to, co ten android říkal. Ke dveřím nikdo nepřišel, dokud jsme se neobjevily my. Předchozích dvaasedmdesát hodin smazal, ale pokud to dokážu určit, jde jenom o standardní výmaz. Elektronikáři se přes něj dostanou.“

„Ozvěte se McNabovi a zavolejte sem techniky.“

Eva se přesunula do ložnice. Opět tlumené, příjemné barvy a vkusné umění. Pelest postele sice připomínala roztažená paví pera, ale přehoz odpovídal decentnímu stylu bytu – jeho broskvový odstín byl o několik stupňů světlejší než nadýchaná příkrývka, která byla zase o několik stupňů světlejší než polštáře.

Její pozornost nicméně zaujala videokamera na stativu umístěném uprostřed pokoje.

Eva ji prozkoumala – byla nastavená na ovládání hlasovými povely a momentálně na ní nebyla žádná nahraná videa.

Vyšla z ložnice a zavolala androida. „Pojď sem nahoru.“

„Zajisté.“

Vystoupal po schodech a následoval ji do ložnice. Eva ukázala na kameru. „Bývá tady?“

„Ne. Nikdy jsem ten přístroj neviděl.“

„Tady, nebo vůbec?“

„Vůbec, poručíku.“

„Dobře. Můžeš se vrátit dolů a počkat tam.“

Zkontrolovala zásuvky nočních stolků z naleštěného cínu. V obou našla elektronické čtečky knih, které označila pro elektronikáře, v nočním stolku blíž u okna pak nějaké kondomy a nůžky na nehty a v nočním stolku blíž u koupelny mast na ruce.

Žádné sexuální hračky ani vzpruhy.

Zajímavé.

Zvědavě odhrnula příkrývku na posteli, přejela rukou po prostěradle, sklonila se a přivoněla k němu. Prostěradlo bylo čerstvě povlečené a slabě vonělo po levanduli.

Znovu vyšla za androidem. „Kdy se měnilo povlečení v ložnici?“

„Včera ráno. V deset hodin.“

„Požádal o výměnu pan McEnroy, nebo to bylo obvyklé?“

„Když je tu pan McEnroy sám, povlečení se mění denně.“

„A když tu je celá rodina?“

„Dvakrát týdně.“

„Kde je povlečení, které jste včera ráno svlékli?“

„U prádelní služby.“

„Škoda. Peabodyová, začneme v hlavní ložnici.“

„McNab je na cestě. Technici by měli dorazit za dvacet minut. Hm,“ dodala Peabodyová, když vstoupily do ložnice a ona si všimla kamery.

„Jo, videokamera nastavená na hlasové povely, a v ložnici. Když je s ním manželka, povlečení se mění dvakrát týdně, když s ním není, mění se denně.“

Peabodyová našpulila rty. „Vodí si milenky do postele, kterou sdílí s manželkou, a nahrává si to?“

„Tak mi to připadá. A vsadím se, že má někde schované pomůcky. Začněte v jeho šatně. Já si musím promluvit s jeho ženou.“

Nejdřív se spojila s letoviskem a ověřila si, že Geena McEnroyová, její dcery a Frances Earlyová jsou opravdu momentálně jejich hosty. Zkontrolovala i data příjezdu a odjezdu.

Pak zavolala na číslo, které měla od androida, aby informovala manželku o manželově smrti.

Geena se ozvala po třetím zazvonění. Mluvila ospale a se zablokovaným videem. „Ano, haló?“

„Geena McEnroyová?“

„Ano, to jsem já.“

„Tady je poručík Eva Dallasová z newyorské policie.“

„Cože? Panebože!“ Z hlasu zmizela ospalost a objevilo se video, na kterém bylo vidět pohlednou ženu se spánkem pomuchlaným obličejem, rozcuchanými hnědými vlasy a polekanýma modrýma očima. „Došlo k vloupání?“

„Ne, madam. Paní McEnroyová, musím vám s lítostí oznámit, že váš manžel je mrtvý. Dnes ráno bylo nalezeno jeho tělo. Přijměte mou upřímnou soustrast.“

„Cože? Co? O čem to mluvíte? To není možné. Mluvila jsem s Nigelem dnes odpoledne – tady. T-tam byl večer. Udělali jste nějakou chybu.“

„Je mi líto, paní McEnroyová, ale neudělali. Váš manžel byl zabit dnes časně ráno, kolem třetí hodiny. Proběhla oficiální identifikace.“

„Ale to není možné. Říkala jste, že nedošlo k vloupání. V tu dobu by Nigel byl doma, v posteli.“

„Podle vašeho domácího androida a záznamů bezpečnostní kamery váš manžel odešel z vašeho bytu na Západní Devadesáté první ulici krátce po deváté hodině večer. Jeho tělo bylo objeveno...“ *není třeba poskytovat drsné podrobnosti*, pomyslela si Eva, „před krátkou dobou. Ještě jednou, upřímnou soustrast.“

„Ale...“ Zmatek s náznakem podráždění a nevíry začal přecházet v šok a šok v zármutek. „Co se stalo? Co se Nigelovi stalo? Nehoda?“

„Ne, paní McEnroyová. Váš manžel byl zavražděn.“

„Zavražděn? Zavražděn? To je šílené!“ Mimoděk zvýšila hlas, ale rychle se ovládla. Přitiskla si dlaň na ústa. „Jak? Kdo? Proč?“

„Paní McEnroyová, možná bude nejlepší, když se vrátíte do New Yorku. Právě jsme zahájili vyšetřování. Je tu někdo, koho bych k vám mohla zavolat?“

„Já... Ne... Já... Počkejte.“

Obraz se rozostřil – Geena zjevně vyběhla z ložnice s videofonem v ruce. Eva zahlédla obývací pokoj s pastelovými tropickými barvami, náznak měsíčního svitu za oknem a dlouhé, štíhlé nohy s narůžovo nalakovanými nehty.

„Francie!“ zašeptala Geena rozechvěle. Eva odhadovala, že se blíží slzy. „Bože, Francie, potřebuju tě.“

„Jsem vzhůru. Jsem vzhůru!“ Rozsvítilo se světlo. „Je ti zle, zlato?“

Podle Evina odhadu Geena podala videofon ženě, která se zvedala z postele, sedla si a rozplakala se.

Displej vyplnil pobouřený snědý obličej zhruba padesátileté míšenky s planoucím, oříškově hnědýma očima. „Kdo je to?“

„Poručík Eva Dallasová z newyorské...“

„Sakra! Četla jsem knihu a viděla jsem film. Dallasová je...“ Oříškově hnědé oči zamrkaly a žena si je promnula. „Panebože. Co se stalo? Kdo je mrtvý?“

Během řeči se pohnula, takže se objevilo statné tělo v růžové – nikoliv pastelově – noční košili, po které poskakoval jednorožec. „No tak, Geeno, no tak. Donesu ti trochu vody. Postarám se o to, ano? Co se stalo?“ zeptala se znovu, očividně za chůze.

„Nigel McEnroy je mrtvý. Zabili ho dnes časně ráno.“

„Bože. Jak... Nebo ne, neodpovídejte.“

Eva viděla, jak ta žena v kuchyni nalévá na několik koster ledu do sklenky perlivou vodu. „Potřebuje mě. I děvčata mě potřebují, takže s tímhle počkáme. Milovaly ho. Já se tady o všechno postarám. Jakmile to půjde, vyrazíme do New Yorku. Stalo se to v tom bytě?“

„Ne.“

„Dobře. Přiletíme, jakmile se mi to podaří zařídit.“

„Vaše jméno, madam?“

„Francie... Frances,“ opravila se. „Frances Earlyová. Učím děvčata. Musím jít za Geenou.“

„Spojte se se mnou, až dorazíte do New Yorku, prosím.“

„Geena se vám ozve. Bude silná, už kvůli dcerám. Teď za ní musím jít.“

Když ukončila spojení, Eva přeprnula aplikace a v rychlosti Frances Earlyovou prověřila.

„Ta učitelka,“ začala Eva, když vešla do společné šatny manželů. „Frances Earlyová, jedno manželství, jeden rozvod, žádné děti. Věk padesát šest, dvacet dva let učila na veřejné škole. Narodila se a vyrostla v New Yorku. Sedm let u McEnroyových jako vychovatelka nejdřív starší dcery a potom obou. Cestuje s rodinou. Když jsou v New Yorku, bydlí tady nebo u sestry, má svoje pokoje v jejich londýnském domově a ubytování v jejich ostatních sídlech. Jeden škraloup – obvinění z napadení, které vznesl její exmanžel. Obvinění bylo staženo. Zdá se být v pořádku.“

„Nenašla jsem tu nic jiného než vážně pěkné oblečení, jeho i její, a vynikající kosmetiku. Ale je tu trezor,“ konstatovala Peabodyová.

Eva se na něj podívala. Odhadovala, že by ho dokázala otevřít – naučil ji to zkušený zloděj (bývalý), který byl náhodou i jejím manželem. „Budou tam šperky,“ usoudila. „Manželka patrně zná kódy, takže by tu neschovával nic, co by nechtěl, aby viděla. Je to jejich společný prostor. Pokračujte v prohlídce. Já se dívám do jeho pracovny.“

Cestou se zastavila u pokoje, který zjevně patřil oběma dcerám. Všechno v něm bylo růžové, bílé a plné krajek, jak se dá čekat u děvčat s holčičími zálibami. V jednom koutě pokoje byly stolky obrácené proti sobě, v druhém hračky a hry.

Třetí pokoj podle všeho patřil té učitelce. Zářivý květovaný přehoz vypovídal o slabosti pro barvy, kterou letmý pohled do skříně plné výrazných odstínů jen potvrdil.

Na jedné stěně visela velká nástěnka s různými dětskými výtvy a na stole pod oknem stála trojice fotografií – děvčat a učitelky s rodinou.

Označovala manželku křestním jménem, a když ji uklidňovala, oslovila ji zlato. Dětské výtvy, fotografie. *Patří k rodině*, usoudila Eva. A lidé, kteří patří k rodině, leccos vědí.

Rozhodně si s Frances Earlyovou bude chtít promluvit.

Pokračovala dál. Našla místnost, která zřejmě sloužila jako učebna-herna, něco jako konferenční místnost, formální jídelnu a McEnroyovu pracovnu.

Manželka žádnou pracovnu nebo čistě soukromý pokoj neměla, ale McEnroyova kancelář byla ve všech ohledech luxusní. Výhled, stůl, křeslo, pohovka, umění i datový a komunikační systém.

Všechno prvotřídní, jak se sluší na muže jeho postavení a majetku.

Našla diář, zaheslovaný; laptop, zaheslovaný; komunikátor, zaheslovaný.

Byl to opatrný muž, i u sebe doma.

Zásuvky u stolu zamčené a zakódované.

I skříň vyžadovala kartu a kód.

Tou začala.

Otevřela terénní soupravu, vytáhla přístroj, který dostala od Roarkea, a pustila se do práce.

Slyšela, jak dorážejí technici a Peabodyová s nimi mluví. Nevšimala si toho.

Zvládne to sama. McEnroy určitě neměl v pracovně všechno tolik zabezpečené, jen aby tu přechovával nevinné bločky na poznámky a pracovní disky.

O deset minut později už se málem podrážděně vzdala, rozhodnutá ty zatracené dveře prostě rozkopnout. Ale pak by se musela sama nahlásit.

Zaslechla McNabovo rozverné „Nazdárek, Peabodyová!“ a zdvojnásobila úsilí.

Nemořila se s tím přece takhle dlouho jen proto, aby pak ten úkol předala nějakému elektronikáři a nechala se jím překonat.

Slyšela, jak se blíží houpavé kroky sportovních bot s měkkou podrážkou, a pevně zařala zuby.

„Zdravím, poručíku.“

„Začněte s elektronikou,“ pokynula mu Eva. „Co dokážete, otevřete tady, rychle to projděte, označte a odvezte. Sakra,

sakra, sakra! Tak už se otevři! To, co se vám tu nepovede otevřít, vezměte na oddělení.“

„Jdu na to. Hele, to je suprová čtečka kódu. TTS-5?“

„Jak to mám kruci vědět? Přestaňte mi dýchat za krk.“

„Vypadá to, že jste překonala všechno až na...“

Eva vydala hluboký hrdelní zvuk, před kterým by zacouval i vzteklý pes. McNab se naopak naklonil ještě blíž.

Na panelu zablikalo zelené světlo a McNab ji uznale dloubl pěstí do ramene. „Dobrá práce.“

„To bych prosila,“ zavrčela a otevřela si univerzálem.

Předpokládala, že by to McNab dokázal v polovičním čase, a Roarke? Ten by ten zámek nejspíš překonal už jenom tím svým zatraceným irským šarmem.

Ale zvládla to.

Otevřela dveře a uviděla bločky na poznámky, disky a další kancelářské potřeby – a také pouzdro, které mohlo patřit k té kameře v ložnici.

A zamčenou skříňku. „Kristepane. Copak tady přechovává zatracený korunovační klenoty?“

„Tohle je obyčejná klíčová dírka,“ poznamenal McNab. „Můžeme to vypáčit.“

„Žádné poškozování majetku.“ Z terénní soupravy vytáhla paklíče, které taky dostala od Roarkea. S těmi jí to šlo líp než s elektronikou, a tak skříňku otevřela za necelých pět minut.

McNab tiše hvízdal. „Páni. Tomu říkám sbírka.“

„Já to věděla.“

„Ten chlap by si mohl skoro otevřít vlastní sexshop.“ McNab vrazil ruce do dvou z mnoha kapes na fialových kalhotách s odstínem, který vypadal, jako by do něj přidali plutonium.

Eva musela souhlasit. Přejela pohledem po poutech s vycpávkami, vibrátorech, olejích a gelech, kroužcích na penis, svorkách na bradavky, perech, hedvábných provazech, páskách na oči, zásobě kondomů, pilulkách na erekci a lubrikantech.

Ukázala na lahvičku jasně označenou slovem ROHYPNOL, další se slovem KRÁLÍK a ještě jednu s nápisem DĚVKA.

„Parchant. Má cestovní lahvičky. Jde do klubu, vezme si sebou drogy, vybere si nějakou za cíl. Pak ji dostane sem a dělá si s ní, co chce. Ta báseň Lady Spravedlnosti se nepletla.“

„Báseň?“

„K tomu se dostaneme. Elektronika, McNabe.“

„Jdu na to.“ Ustoupil – hubený chlapík s pohledným obličejem, dlouhým ohonem plavých vlasů a ušním boltcem obtěžkaným stříbrnými kroužky. „Ty hračky jsou jedna věc. Pokud se všichni dobře bavěj, není na tom nic špatného. Ale ty drogy jsou svinstvo.“

„A teď je po něm.“

A ať se dopouštěl čehokoliv a ať byl jakýkoliv člověk, teď patřil jí.

Vyšla z místnosti, promluvila si s vrchním technikem a vyhledala Peabodyovou.

„Promluvíme si s jeho newyorským tajemníkem. To je nejlepší šance, jak zjistit něco o jeho zvycích, rozvrhu, přátelích a milenkách, pokud se opakovaly.“

„Lance Po,“ přečetla Peabodyová z příručního počítače, když opustily byt. „Třicet osm let, míšenec, pět let ženatý s Westleym Schuppem. V newyorské pobočce firmy pracuje necelých jedenáct let, poslední čtyři jako tajemník oběti. Ten byt byl moc elegantní,“ dodala Peabodyová ve výtahu.

„Jo, vypadal tak. Pěkný, tichý. Vyšší třída. Měl fotky manželky a dcer na stole, tři metry od zamčené skříňky plné sexuálních pomůcek a lahviček s rohypnolem, Králíkem a Děvkou. To už tolik elegantní není.“

„Nejenže zahýbal ženě v její vlastní posteli. Používal znásilňovací drogy.“

„Těžko věřit, že je měl – a všechny lahvičky nebyly plné – a nepoužil je. Zkusíme zjistit, jestli jeho tajemník věděl, kam měl včera večer namířeno a s kým – pokud vůbec s někým – se měl setkat.“

Vykočily na ulici, kde naplno bujel newyorský život. Ozývalo se burácení reklamních vzducholodí, doprava houstla

a chodců přibývalo. Tělo z chodníku zmizelo a nezůstala po něm jediná stopa.

V domě to bylo úplně jiné. Strážníci obcházeli sousedy, technici prohledávali byt a elektronikářské eso se prohrabovalo tím, co rodina zdokumentovala, o čem si povídali přes videofony, co psali na klávesnicích a jaké snímky si uložili na všech zařízeních.

Smrt vynáší na povrch tajemství.

Eva se usadila za volant a Peabodyová jí nadiktovala adresu McEnroyova tajemníka. „Manželku a dcery čeká tvrdý návrat,“ poznamenala.

„Jo. Věděla o tom?“ napadlo Evu. „Možná nevěděla o tom, co měl zamčené v té skřínce, ale jak by mohla nevědět o nevěře? Chlápek nemá takovou zásobu sexuálních pomůcek – a mimo ložnici, kterou sdílí se svou manželkou –, aniž by zahýbal dlouhodobě. Jak by to mohla nevědět?“

„Některé ženy prostě věří svým partnerům a někteří muži umí dobře maskovat stopy.“

Eva zavrtěla hlavou. „Nikdo není tak dobrý.“

Rozjela se a proplétala se pomalou dopravou.

Po a jeho manžel žili v centru města nad řeckou restaurací. Eva odhadovala, že se odtud Po může v rozumné době dostat do práce pěšky, pokud by se chtěl projít. Zazvonila u dveří v přízemí a během několika vteřin se z interkomu ozvalo veselé: „Ahojky!“

„Poručík Dallasová, detektiv Peabodyová, newyorská policie. Potřebujeme mluvit s panem Poem.“

„Jo, jasně, a Roarke si tady nahoře právě dává preclík. To jsi ty, Carrie?“

„Poručík Dallasová. Mluvím s Lancem Poem?“

„Jo, mluvíte. No tak, vážně?“

„Vážně. Potřebujeme jít nahoru.“

Eva slyšela tlumený rozhovor a smích. „Tvrdí, že je Eva Dallasová. Určitě to je Carrie.“

Ale ozval se bzučák a zámky se odemkly.

Úzká chodba vedla k miniaturnímu výtahu, kterému by se Eva nesvěřila, ani kdyby Po bydlel míli nad zemí, a k obdobně úzkému schodišti.

Zatímco stoupaly, uslyšela, jak se nahoře otvírají dveře. „Zněla jsi zatraceně přísně, Carrie, ale...“

Muž ve dveřích zmlkl.

Měřil přibližně sto sedmdesát pět centimetrů a byl to štíhlý míšenec bělocha s Asiatem. Vypadal mladší než na svých osmatřicet let, měl na sobě elegantní, ocelově modrý oblek, červenomodrou puntíkovanou kravatu a havraní vlasy měl spletené do krátkých zvlněných dredů se zlatým zakončením.

Vykulil oči, téměř stejně zlaté jako konečky vlasů.

„Zatracená práce! Zatracená práce! Wesi! Fakticky je to Eva Dallasová.“

„Vzpamatuj se, Lanci.“ Objevil se druhý muž, se svalnatým krkem, vyholenou hlavou a černou pokožkou zakrytou vybledlými džínami a červeným tričkem s dlouhými rukávy. Zamrkal, položil Poovi ruku na rameno a vydechl: „No to mě podrž.“

Pak znovu zamrkal a jeho tmavé oči se naplnily obavami. „Kristepane, někdo zemřel.“

„Bože? Opravdu je někdo po smrti?“

„Můžeme jít dál?“

„Moje mamka. Moje mamka...“

„Nejde o vaši matku, pane Poe, ani o žádného člena rodiny. Jsme tu kvůli vašemu šéfovi.“

„Sylvii?“ Chytil se partnera za ruku.

„Ne. Nigelu McEnroyovi.“

„Pan McEnroy je mrtvý?“

„Rády bychom šly dovnitř.“

„Omlouvám se. Omlouvám se.“ Ustoupil. „Pojďte, prosím. Byl jsem... byli jsme... jenom nás to vykolejilo. Jsme velcí fandové vás obou. Nejen kvůli té knize a filmu, ačkoliv ty byly naprosto úžasné. Ale sledujeme vás od chvíle, co jste s Roarkem – jsme i jeho velcí fanoušci –, a sledujeme vaši práci a módu a ta drsnácká interview, když vás dostanou před kameru. Jsme prostě...“